

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **ADAM - 3000 s.r.o.**
IČ 29318220, sídlem Hálkova 1631/16, Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Lukášem Slaninou
sídlím Plzeňská 3350/18, Praha 5

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlím Na Pankráci 1685, Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v zahájení a vedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2016 u žalobkyně je nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2016 u žalobkyně.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

I. Shrnutí žaloby

1. Žalobkyně podala dne 2. 8. 2019 ke zdejšímu soudu žalobu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonný zásah měl spočívat v tom, že žalovaný dne 5. 6. 2019 zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2016, přestože prekluzivní lhůta ke stanovení daně již uplynula. Tím je porušováno právo žalobkyně na to, aby nebylo zasahováno do její poslední známé daně po uplynutí lhůty k jejímu stanovení. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) nezákonné zahájení i provádění daňové kontroly představuje nezákonný zásah.
2. Žalobkyně odkazuje na § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého nelze daň stanovit po uplynutí tříleté lhůty, a dále uvádí, že lhůta počíná běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Lhůta pro podání řádného daňového tvrzení k DPH za zdaňovací období únor 2016 uplynula dne 25. 3. 2016 a stejným dnem začala běžet lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu. Řádné daňové přiznání bylo žalobkyní podáno opožděně, dne 29. 3. 2016. Lhůta pro stanovení DPH proto uplynula dne 30. 3. 2019. Dne 29. 3. 2019 byla žalobkyni doručena výzva k podání dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2016. Žalobkyně reagovala sdělením ze dne 8. 4. 2019, že neshledala žádný důvod pro podání dodatečného daňového přiznání.
3. Podle žalobkyně nicméně oznámením výzvy k podání dodatečného daňového přiznání nedošlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok. K tomu totiž § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu stanoví podmínku, že tato výzva musí vést k doměření daně. Případné doměření daně na základě výsledků daňové kontroly nelze ztotožňovat s doměřením daně na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání. Zahájení daňové kontroly lze naopak považovat za úkon, jímž je najisto postaveno, že k vyměření daně na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání již nedojde. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že dne 17. 6. 2019 žalovaný v rámci daňové kontroly doručil žalobkyni výzvu k prokázání skutečností, což žalobkyně považuje za další důkaz toho, že ke stanovení DPH již v žádném případě nemůže dojít na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání. K případnému doměření daně může dojít již jen z moci úřední a výhradně na základě daňové kontroly (§ 143 odst. 3 daňového řádu). Výzva správce daně ze dne 29. 3. 2019 tak nemohla mít účinky na běh lhůty pro stanovení DPH. Tento závěr žalobkyně podpořila odkazem na komentář k daňovému řádu a judikaturu NSS. Dále uvedla, že samotný daňový řád rozlišuje mezi doměřením daně na základě daňového přiznání a na základě daňové kontroly.
4. Dne 5. 6. 2019 žalovaný přesto zahájil daňovou kontrolu. Žalobkyně při zahájení vnesla

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

neformální námitku uplynutí lhůty pro stanovení daně, tu však žalovaný neakceptoval a v daňové kontrole pokračoval. Se zahájením daňové kontroly daňový řád spojuje běh nové tříleté lhůty. Výklad, podle něhož by bylo možno nejprve lhůtu prodloužit o rok a následně o další tři roky, by odporoval smyslu a účelu § 148 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně by se navíc nacházela v nejistotě, kdy by v jejím případě mělo dojít k uplynutí lhůty pro stanovení DPH. S ohledem na legitimní očekávání žalobkyně a zachování právní jistoty je třeba zákon vykládat v její prospěch (*in dubio mitius*).

5. Žalobkyně proto navrhl, aby soud prohlásil zásah žalovaného za nezákonný a zakázal mu pokračovat v daňové kontrole.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že dne 29. 3. 2019 vydal výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k DPH za únor 2016. Výzva byla žalobkyni doručena téhož dne. Žalovaný obdržel dne 8. 4. 2019 odpověď žalobkyně na výzvu, v níž uvedla, že jí není znám důvod k podání dodatečného daňového přiznání. K zahájení daňové kontroly došlo 5. 6. 2019.
7. Stěžejní otázkou jsou v této věci účinky výzvy k podání dodatečného daňového přiznání ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Žalovaný připouští, že výzva byla vydána „na poslední chvíli“, to z ní však nečinní výzvu nezákonnou. Výzva byla konkrétně odůvodněna a obsahuje všechny stanovené náležitosti. Nejednalo se o prázdňý formální úkon s cílem účelově prodloužit lhůtu pro stanovení daně. Mezi vydáním výzvy a zahájením daňové kontroly byla s ohledem na okolnosti a náročnost případu dána bezprostřední časová souvislost. Žalovaný neměl zákonnou možnost přistoupit přímo k zahájení daňové kontroly, musel předtím žalobkyni poskytnout prostor k nápravě. Žalovaný vzal v potaz nevůli žalobkyně k vyměření daně dle pomůcek a přistoupil ke stanovení daně z moci úřední. Daňová kontrola je tudíž prováděna v rámci lhůty ke stanovení daně a nejedná se o nezákonný zásah žalovaného. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Současně žalobkyně neměla k dispozici jiné právní prostředky ochrany či nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., jež by byla povinna vyčerpat před podáním žaloby (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 - 42, bod 50).
9. Zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Takovým nezákonným zákonem je daňová kontrola, která je zahájena a prováděna v době, kdy již uplynula lhůta k vyměření daně (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, bod 42).
10. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

11. Podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.
12. V nyní projednávané věci byla daňová kontrola zahájena a prováděna k DPH za zdaňovací období únor 2016. Pro zdaňovací období únor 2016 by uplynula tříletá lhůta k podání řádného daňového tvrzení podle § 136 odst. 4 daňového řádu ve spojení s § 99 zákona o DPH dne 25. 3. 2019. Žalobkyně ale podala řádné daňové přiznání za toto zdaňovací období opožděně, dne 29. 3. 2016, proto od tohoto dne počala běžet nová tříletá lhůta ke stanovení daně (§ 148 odst. 3 daňového řádu). Bez jejího prodloužení by lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu uplynula dne 29. 3. 2019. Daňová kontrola přitom byla zahájena dne 5. 6. 2019, a platí proto, že daňová kontrola byla zahájena a je tedy i prováděna po uplynutí základní (neprodloužené) lhůty ke stanovení daně § 148 odst. 1 daňového řádu.
13. Žalobkyně ani žalovaný tyto skutečnosti nezpochybňovali, přičemž shodně uváděli, že jádro sporu mezi nimi spočívá v tom, zda výzvou správce daně ze dne 29. 3. 2019 došlo ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu k prodloužení lhůty ke stanovení daně o jeden rok. Pokud by došlo k prodloužení lhůty k doměření daně v souladu s právními předpisy, zásah by nezákonný nebyl; v opačném případě by žaloba důvodná byla. Spornou byla otázka, zda došlo k naplnění hypotézy dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu *in fine* („pokud tato výzva vedla k doměření daně“).
14. Touto otázkou se již zabýval jak zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2020, č. j. 43 Af 18/2019 - 48, tak NSS v rozsudcích ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015 - 49, č. 3245/2015 Sb. NSS, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015 - 28, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 441/2019 - 29, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 66/2020 - 32, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 388/2019 - 70 a ze dne 28. 8. 2020, č. j. 5 Afs 16/2020 - 46. Ve všech těchto rozsudcích správní soudy dospěly k závěru, že lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 zákona se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. Byla-li daň doměřena až na základě následně vedené daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedené právní normy a k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází. Tento závěr, s nímž se zdejší soud ztotožňuje, dopadá i na nyní posuzovanou věc.
15. S ohledem na to, že žalovaný v tomto řízení uplatňuje prakticky slovo od slova shodnou argumentaci jako ve věci sp. zn. 43 Af 18/2019, soud odkazuje na přílehlavé závěry zdejšího soudu v této věci. V ní se s argumentací žalovaného soud vypořádal následovně:

26. Jak namítala již žalobkyně, k této právní otázce se vyjadřoval NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015 - 49. Konstatoval, že jestliže byla daň doměřena až na základě následně daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedená v právní normě a k prodloužení lhůty ke stanovení daně nedochází. Vycházel přitom z totožných

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

skutkových okolností, neboť stěžovatelka rovněž na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání reagovala podáním, ve kterém uváděla, že podle jejího názoru není dán důvod pro podání dodatečného daňového přiznání. Správce daně na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání daní přímo nedoměřil, ve věci nečinil žádné jiné úkony a zahájil až daňovou kontrolu. Nedošlo tedy k prodloužení lhůty k doměření daně. Na tyto závěry navázal NSS v rozsudku ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 AfS 32/2015 - 28, v němž uvedl, že jsou plně přenositelné i na řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v podobě daňové kontroly zahájené po uplynutí lhůty pro stanovení daně (ačkoli žalovaný namítá, že se v tomto rozhodnutí pouze odkazuje na rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 AfS 1/2015 - 49, tak žalobkyně tímto rozhodnutím správně argumentuje právě v tom ohledu, že výše uvedené závěry jsou aplikovatelné i na řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu). Z těchto rozhodnutí tak vyplývá, že daňová kontrola zahájená po výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení k ní nemá natolik bezprostřední vztah, aby byly splněny podmínky shora uvedeného zákonného ustanovení. K prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok v takovém případě nedochází.

27. Žalovaný v tomto ohledu namítá, že závěry citovaného rozhodnutí jsou pro danou věc nepřipadné, neboť je nutno přihlídnout k tomu, že žalovaný nebyl nečinný deset měsíců, tak jak tomu bylo v citovaném rozhodnutí, ale daňovou kontrolu zahájil už po dvou měsících od výzev správce daně. Tuto argumentaci však nelze akceptovat. Časová souvislost zahájení daňové kontroly není v tomto případě rozhodující. Již z textace zákonného ustanovení vyplývá, že podmínka prodloužení lhůty k doměření daně se vztahuje na výzvu, jež vedla k doměření daně. Z toho je třeba dovozovat, že stěžejní je vztah kauzální (příčinná souvislost), přičemž NSS uzavřel, že takový vztah mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a zahájením daňové kontroly není dán. Pakliže není daňová kontrola zahájena v prekluzivní lhůtě, nelze ji i přes vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání zahájit po uplynutí lhůty k doměření daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu.

28. Lze podotknout, že příčinná souvislost mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a stanovením daně bude existovat tam, kde daňový subjekt v souladu s výzvou podá dodatečné daňové přiznání, na základě kterého následně dojde ke stanovení daně. Stejně tak bude příčinná souvislost existovat tam, kde dojde k doměření daně podle pomůcek kvůli nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě, jakož i k naplnění dalších podmínek, nezbytných pro doměření podle pomůcek. Příčinná souvislost však není dána v případě daňové kontroly, která je nejsilnější a nejkomplexnější kontrolní postup, jenž má správce daně k dispozici a která může relativně citelně daňový subjekt omezit. Je proto i sama o sobě důvodem k přerušení lhůty pro stanovení daně, a proto u ní není dána vazba na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. Daňový řád považuje daňovou kontrolu za samostatný základ pro doměření daně a výslovně rozlišuje mezi doměření daně na základě daňového přiznání a na základě daňové kontroly (srov. § 143 odst. 1 a 3 a § 251 odst. 4 daňového řádu). Až tedy zahájení daňové kontroly je úkonem, který může mít na běh lhůty vliv. Iz tohoto důvodu judikatura došla k závěru, že výzva, po níž následuje daňová kontrola, nemá účinky prodloužení lhůty. Shodně s tímto názorem se vyjadřuje i odborná literatura (viz Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kolektiv.: Daňový řád. Komentář. 3. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 539 s.).

29. Odkazuje-li žalovaný na rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 AfS 22/2016 - 43, je nutno uvést, že toto rozhodnutí vychází z jiných skutkových okolností. V tomto případě totiž daňový subjekt skutečně dodatečné daňové přiznání podal. Stejně tak toto rozhodnutí popisuje vztah výzvy k podání dodatečného daňového přiznání a postupu k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu. NSS v tomto rozhodnutí pouze konstatoval, že při dodatečném daňovém tvrzení podaném na základě výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu není vyloučeno využití postupu k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu, přičemž v případě zahájení postupu k odstranění pochybností je kontinuita a vazba s touto výzvou zachována. Případné doměření daně bude v takovém případě s výzvou k podání dodatečného daňového přiznání v příčinné souvislosti, v důsledku čehož k prodloužení lhůty dojde. To však nelze vztahovat na daňovou kontrolu. Jak soud uvedl již výše, na rozdíl od postupu k odstranění pochybností, jenž na dodatečné daňové přiznání navazuje a souvisí s ním, je daňová kontrola institut zcela nezávislý, o čemž mj. svědčí skutečnost, že je sama o sobě důvodem k přerušení lhůty k doměření daně; není u ní dána vazba na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. K prodloužení lhůty k doměření daně podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu podle žalovaným citované judikatury tak může dojít pouze za předpokladu, že správce daně zahájí postup k odstranění pochybností. Nyní posuzovaný případ se však v tomto ohledu zásadně liší, a proto námitky žalovaného nelze přijmout.

30. U totožných případů (daňový subjekt rovněž sdělil, že neshledal důvod poslední známou daň měnit) výše uvedené závěry opětovně potvrdil NSS. Lhůta k doměření daně uplynula a následné dokazování v daňové kontrole nezakládá příčinnou souvislost výzvy k podání dodatečného daňového přiznání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 AfS 441/2019 – 29, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 AfS 66/2020 - 32). Opačný výklad by nutně vedl k zásahu do legitimního očekávání daňového subjektu.

31. Lze tedy shrnout, že v tomto případě byla daňová kontrola zahájena a je prováděna po uplynutí lhůty k doměření daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu, a je proto vedena nezákonně (podmínka č. 3 výše). Nebylo tak ani potřeba přezkoumávat, zda výzvy správce daně byly řádně odůvodněny.

32. K námitkám, v rámci nichž žalovaný poukazoval na to, že daň nemohl vyměřit jiným způsobem, soud naznačil správný postup již výše. Poté, co žalobkyně na výzvy správce daně reagovala kvalifikovaným nesouhlasem, bylo možné použít i postup k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu. Pokud by daň byl doměřena daň na základě tohoto postupu, byly by účinky výzvy zachovány. Žalovaný v této souvislosti správně poukazoval na judikaturu NSS uvádějící, že jestliže v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje toto návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu (viz rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 AfS 22/2016 - 43). Tento závěr lze však výhradně aplikovat na postup k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu. Daňovou kontrolu naopak může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně. Na základě výše uvedeného se tak může jevit jako vhodnější pro správce daně zahajovat postup k odstranění pochybností, jelikož tím udrží možnost výzvou lhůtu prodloužit. Je však nutno pamatovat, že takto se lhůta prodlouží pouze o jeden rok, kdežto daňová kontrola lhůtu přerušuje zcela, v důsledku čehož počíná běžet lhůta nová.

33. Pokud žalovaný disponoval natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, byl povinen vyzvat daňový subjekt podle § 145 odst. 2

daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení a nemohl rovnou přistoupit k zahájení daňové kontroly. Jen výjimečně, pokud by samotné zpravení daňového subjektu o tom, jaké informace má správce daně k dispozici, mohlo vést ke zmaření cíle správy daní, tedy správného stanovení daně, lze od výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení upustit a bez dalšího u daňového subjektu zahájit daňovou kontrolu. O takové případy se bude jednat zejména tehdy, bude-li mít správce daně poznatky ukazující na předchozí podvodné jednání daňového subjektu související se zjištěnými informacemi či na to, že daňový subjekt by se snažil následným jednáním (typicky úpravami svých povinných evidencí nebo jinými kroky nepřipustně zakrývajících skutečný stav věci) zmařit správné stanovení daně (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 AfS 183/2014 - 55, bod 60). Z podkladů ze správního spisu však nevyplývá, že by takové podmínky byly v nyní posuzované věci naplněny a žalovaný je ani netvrdí. Proto platí, že správce daně neměl jinou možnost než přistoupit k vydání výzev podle § 145 odst. 2 daňového řádu, které jsou však pouze operativním nástrojem a lhůta v nich stanovená je obvykle stanovována v rádech dnů. Pakliže je ovšem výzva k podání dodatečného daňového tvrzení vydána až na samém sklonku prekluzivní lhůty ke stanovení daně, skutečnost, že již nezbývá časový prostor k zahájení daňové kontroly, je nutné připsat k tíži správce daně. Problematika lhůty pro stanovení daně tak nutí správce daně přemýšlet o svých krocích a nenechávat výzvy či zahajování daňových kontrol až na poslední dny lhůty. To je nezbytné z toho důvodu, aby do něčeho tak zásadního jako je lhůta pro stanovení daně, bylo vstupováno jen v nezbytně nutných případech (opětovně lze v této souvislosti odkázat na rozsudky NSS ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 AfS 441/2019 – 29 a č. j. 1 AfS 66/2020 - 32). Soud přitom neshledal důvodu odchylovat se od závěrů ustálené judikatury NSS k této problematice.“

16. V nyní posuzované věci žalovaný nad rámec výše vypořádané argumentace pouze popisuje okolnosti zahájení daňové kontroly za jiná zdaňovací období (březen – říjen 2016 a prosinec 2016), jejíž plánované zahájení dne 17. 4. 2019 měla žalobkyně na poslední chvíli znemožnit a následně měla znemožnit i zahájení kontroly dne 29. 4. 2019. Tyto okolnosti se však netýkají nyní posuzované daňové kontroly za únor 2019 a soudu není zřejmé, v čem tkví jejich relevance pro toto řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

17. Ve světle výše citovaných závěrů soud i v této věci dospívá k závěru, že s ohledem na to, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 29. 3. 2019 nevedla k doměření daně, nemohlo jejím oznámením dojít k prodloužení lhůty ke stanovení daně podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Tato prekluzivní lhůta uplynula dne 29. 3. 2019, přičemž daňová kontrola byla zahájena až dne 5. 6. 2019. Žaloba tedy byla podána důvodně. Soud proto podle § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v zahájení a provádění daňové kontroly DPH za zdaňovací období únor 2016 u žalobkyně je nezákonný. Vzhledem k tomu, že nezákonný zásah trvá (soud nebyl stranami informován o opaku), soud též žalovanému zakázal v této nezákonné daňové kontrole pokračovat.
18. Žalobkyně měla s žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Náhrada

odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Žalobkyni náleží náhrada za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby), po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Odměna a náhrady se dále zvyšují o částku 1 428 Kč, odpovídající 21 % DPH. Celkem tak žalobkyni přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 10 228 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.